

tunk el így. Mesélem, hogy a dolog azután történt, hogy ötvennyolcban, egy nagyszabású ideológiai tisztoztatás során, a begyulladt Illés Endre aktív közreműködésével, kirúgtak lektori állásomból, mégpedig olyan káderlappal, hogy utána hat évig nem tudtam elhelyezkedni. Ezt persze tudja, de nem ismeri a részleteket. Fordításból, cikkírásból, antológiaszerkesztésből, lektorálásból, rádiós munkákból éltem, hol rosszul, hol még rosszabbul, néha kicsit jobban, de állandó anyagi gondok között. Akkori barát-nőmnek, későbbi első feleségemnek Tihanyban kis háza volt, az szolgáltatta a bűnre vezető alkalmat. Ő sohasem vitorlázott, áradozásom nemigen hat rá. Mégis, érzem, hogy enyhül a haragja; talán, sőt biztosan, azért, mert fölfogta: nem könnyű életemben az a kis vitorlás a boldogságot jelenti. Egy-két napig még vissza-visszatér a dologra, de már csak korhol, és megint Muksika, haszontalan és meggondolatlan, de az ő Muksikája vagyok.

Aztán ott állunk a repülőtéren, kezemben szocialista útlevellem, arcomon a csókja, homlokomon a rárajzolt láthatatlan kis kereszt, és visszanézve még látom gyanúsán csillogó szemét, és ahogy bátorító búcsúmosollyal álcázni próbálja, majd elveszítjük egymás tekintetét, és évekre újra közénk tódul az Óceán.

Térey János

FÜRDŐHELY FUTTÁBAN

A látkép vetekszik a sorrentóival;
Mégis úgy kapod a kezed a szájad elé,
Mintha hullát találtál volna. A pannon
Dombon faverandás kísértetváros.
Idefönről a tóhoz költözött az élet,
S e vicinális Wiesbadent, e fiók-Sorrentót
Itt hagyta gondozatlanul.
Villáról villára megejtőbb
A kicsorbult akarat képe
– Bedőlt kertvendéglókkal,
Zsúrteraszokkal –: a másolt Magyarország
Mindig elfekvőben nyújtja
A legpompásabb látványt,
Kifakultában a leggyönyörűbb.

Nagyságos július, a Zöld orgonapontja;
Mégis, a hely szelleme mit sem
Törődik a szezonnal. Durcásan telet.
Lengő ablaktábla egy lakatlan házon,
Rossz jel. Annyit tesz: haldokló.

Átmozgatja a száraz szél az avart,
Minden földre fektetett
Vitorlát megemel,
S átrendezi a nyesedék ágak rácsát.

Látod, a sétaút telis-tele
Mediterrán másolatokkal. Látni való,
A magyar lanka magához hasonítja
Az északról, délről kölcsönzött formát,
S használat közben nábobí
Göggel kifakítja, tégláig csupasztítja:
Csak így lesz otthonos.
A másolt Magyarország
Emelkedőben olyan bájos, tékozló mindig;
Túlzásaiban a legmagyarabb;
Szorongattatásaiban érzi magát otthon,
S a válságkezelésben
Éppen ezért csapnivalóan ügyetlen.

A katlanban stadion. Félsszázezer lélekre,
Úgynevezett szurkolókra méretezve.
A lelátó karéja sosem épült meg,
Mert a kezdeményezésen mindig áldás,
S a befejezésen átok ül.
Száraz szélben kavarnak a Zöld részei;
Vihar kotorja föl az aprólékot a völgyből,
Zúgó srapszelekként, átokbogarakként
Arcunkba csapódnak a tölgylevelek.
Milyen érzés? Jó. De azért menekülünk.

Ha bekopogtatnánk valahová,
Krémkávébarna lambéria fogadna,
Nyikorgó csigalépcső, hamiskás mosoly.
Amíg összejártak pókerezni,
Sikamlós vicceket mesélt
A pezsgőgyáros a főpolgármester névnapján;
Az asszonyok törtfehér,
Magas nyakú ruhát viseltek,
Csak ritkán jártak úszni – messze a tó –,
S a szomszédjuk maga Huszka Jenő volt.
Erős nap. A vízről hazatérőben,
Vörös égbolt háttéré előtt,
Lassan körvonalat öltött
A legelső fatornác, majd az utolsó, az övék.
Porhanyós hús illata szökött ki a szabadba,
Fanatikusan tomboltak a tücskök.

A család, vacsora előtt, szétszóródott
 A szobákban, s amikor végre megeredt az eső,
 Sorra kicsapódtak a barna zsaluk: levegőt végre!
 A nők lámpánál még olvastak egy órácskát.
 Biztonságos télikert. Finom, tömény 1910.
 A nap sormetszete: másfél óránként a vonatfűtty.

S mikor már félóránként volt vonat,
 Mit hoztak a hatvanas évek? Paprikacsárdás nyüzsgést,
 Másféle idillt. Az is nagyratörő volt,
 Az a másik hiábavalóság.
 Abból lett ez a mostani fürdőhely-zombi,
 Abból maradt hátra a vendéglő szkeletonja:
 Leleményesen Panorámának hívták
 (A kilátást azóta nagyrészt benőtték a fák).
 Vöröskő lábazatával, többszintes teraszával
 Most nagyon is várakozásteljes.
 Mielőtt eljön a megváltó dózer,
 Csíkos napernyőt képzelek
 A csonkán meredő vasoszlopokra;
 Kapatos billentyűst a betonpódiumra.
 Valahány korszakváltás vesztese,
 Minden szöglet olyan, mint mustárgáztámadás után.
 Az üvegszekrénykéből eltűnt
 A kivilágított étlap, s nem hallani többé:
 „Két Cordon Bleu rendel!...”

Mikor már nem remélünk fokozást,
 A sétány alján kibelezett hotelbe botlunk,
 Újrahasznosíthatatlan,
 Konzerválásra se méltó,
 Mégis beleborzongunk: ez a legdekadensebb.
 Nyitva van. Padlóján üvegcserep,
 Szétcsúszott parkettaszéletek.
 Portája mögé természetesen
 Jack Torrance-et ültetném,
 Ha állás nélkül volna mostanában.
 Fricska a hajdani jól fésült nyaralóknak,
 A falon pajzán graffitik:
 „Gyula jóvágású gyerek...” És így tovább.
 Az elődjében bált rendeztek,
 Ugye még Huszka is ott volt? Igenis,
 Bált, a Sirályban!... Jól hangzik, nem?
 A gördeszkapálya, mint valami törzsi kegyhely:
 Aszfaltján hemzsegnek a krétarajzok.
 Kaján fallosz meredez mindenhol,
 Villognak szigorúnál szigorúbb, tar koponyák.

Kézen fogva követ minket egy poszthippi pár,
Egy szál fürdőruhában, ahhoz képest
Széméretlen csupaszon, hogy már dúl a vihar.
Nekik is tetszik az ég színe. Fürdeni mennek.
Próbál markában tartani a hely, nyugatra nem enged,
Bozóttűz idején összetorlódnak a parton
A veszteglő expresszek. Nyári gyarmat,
Senki se tudja, mikor indul a városba vonat.
Szemközt fél tucat üzemen kívüli vulkán.

Kiss Judit Ágnes

KÖLCSÖNLAKÁS

Úgy élek itt a földön, mint egy kölcsönlakásban,
kaptam ugyan egy kulcsot, de csak néhány órám van,
hogy élvezzek, szeressek szorongó idegenben,
ha józanul nem megy, hát félig önkívületben.

Itt minden ismeretlen, az utcát hogyha nézem,
nem láttam ezt a tájat, ezt a napot az égen.

Bent is minden szokatlan, a szagok és a színek,
a pókok a sarokban szokatlan hálót szőnek,
a bútorok is furcsák, és mindegyik máshol van,
mint ahogy megszerettem egyszer volt otthonomban.

Ne csodáld, hogy feszengek idegen életemben,
különös tárgyak között ülünk egymással szemben.

A tested ismerős csak, meg is fogódzom benne,
és vendégségbe hívlak kölcsönélt életembe.
Egy kicsit későn jöttél, a felét már feléltam,
de maradj itt mellettem a második felében.

ZAJ

Kislánykoromban a gúny s a feszült
igyekezet, hogy jó legyek. Hiába.
A lázadás, mely éppen csak lehűlt,
most mélyen fortyog bennem, mint a láva.
A szerelemnek hívott tévelygések,
a kín horga, min vágy volt a csali,
és bölcs lettem, de süket, mint a vének,
vagy zaj van, az Istent nem hallani.
Mi jöhet még? A lassú szétesés
sejtről sejtre. A kíméletlen gének
sodornak már a végső csönd felé,
míg hallgatom a szívverésem. Félek.
(Túl mindazon, de innen mindezen
mi más tehetnék, mint hogy létezem?)

MAKEDÓN DALLAM

Két hazád közt hol vagy otthon,
Két hazád közt, édesem?
Megpihenni más ölében
Szívesen,
Kinek a szava idegen.

Messzi égen száll felém egy
Szélsodorta zöld levél,
Fél a naptól, fut az esőtől,
Mit is ér?
Kifakul, amíg ideér.

Hosszu évek óta várlak,
Évek óta, édesem,
Most először lett belőled
Elegem,
Ne gyere haza sohasem.